

सखीवन्मंदाकिन्यादितिरोषः ॥ कमलपुष्करे रक्तसितपद्मे तानि अवमज्जंती प्रक्षिपंती ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ उपस्पृशन्स्नानंकुर्वन् ॥ १७ ॥ सुपुष्पितां सुपुष्पितव

सखीवच्चविगाहस्वसीतेमंदाकिनीं नदीं ॥ कमलान्यवमज्जंतीपुष्कराणि च भामिनि ॥ १४ ॥ त्वंपौरजनवद्व्यालानयोध्यामिव पर्वतं ॥

मन्यस्व वनिते नित्यं सरयूवदिमां नदीं ॥ १५ ॥ लक्ष्मणश्चैव धर्मात्मा मन्निदेशे व्यवस्थितः ॥ त्वंचानुकूला वै देहि प्रीतिं जनयती मम

॥ १६ ॥ उपस्पृशंस्त्रिपवणं मधुमूलफलाशनः ॥ नायोध्यायै न राज्याय स्पृहये च त्वया सह ॥ १७ ॥ इमां हि रम्यां गजयूथलोडितां निपी

ततो यांगजसिंहवानरैः ॥ सुपुष्पितां पुष्पभरैरलंकृतां न सो स्तियः स्यान्न गतक्लमः सुखी ॥ १८ ॥ इतीव रामो बहुसंगतं वचः प्रिया सहायः

सरितं प्रतिब्रुवन् ॥ चचार रम्यं नयनां जनप्रभं सचित्रकूटं रघुवंशवर्धनः ॥ १९ ॥ इत्यर्पे श्रीमद्रामायणे ० वा ० आ ० अयो ० पंचनव

तितमः सर्गः ॥ १५ ॥ ॥ ॥ ॥ रामस्तु नलिनीरम्यां चित्रकूटं च पर्वतं ॥ उत्तरे तु गिरेः पादं चित्रकूटस्य राघवः

॥ १ ॥ ददर्श कंदरं रम्यं शिलाधातुसमन्वितं ॥ सुखप्रसेकैस्तरुभिः पुष्पभारावलंबिभिः ॥ २ ॥ संवृतं च रहस्यं च मत्तद्विजगणायुतं ॥ त

दृष्ट्वा सर्वभूतानां मनोदृष्टिहरं वनं ॥ ३ ॥ उवाच सीतां काकुत्स्थो वनदर्शनविस्मितः ॥ वैदेहि रमते च क्षुस्तवास्मिन्निरिकंदरे ॥ ४ ॥ परि

श्रमविघातार्थं साधुतावदिहास्यतां ॥ त्वदर्थमिह विन्यस्ता त्वियं श्लक्ष्णसमाशिला ॥ ५ ॥ यस्याः पार्श्वे तरुः पुष्पैः प्रविष्ट इव केसरैः ॥ रा

घवेणैव मुक्तासासीता प्रकृतिदक्षिणा ॥ ६ ॥ उवाच प्रणयस्त्रिगुणमिदं श्लक्ष्णतरं वचः ॥ अवश्यं कार्यं वचनं तव मे रघुनंदन ॥ ७ ॥ बहुशो

भ्रमितश्चाद्यतव चैवं मनोरथः ॥ एवमुक्त्वा वरारोहा शिलांतामुपसर्पह ॥ ८ ॥ नां तामवगाह्य यः सुखी न स्यात्स नास्तीत्यन्वयः ॥ १८ ॥ सरितं प्रति

सरितं वर्णयन् ॥ नयनयोग्यां जनवन्नीलप्रभं ॥ १९ ॥ इति रामाभि ० अयो ० पंचनवतितमः सर्गः ॥ १५ ॥ ॥ ॥ ॥ अधिमाध्यायो मूलमेव ॥ १ ॥